

**MİLLÎ
DEMOKRATİK
DEVİRİM**

ve

İÇYÜZÜ

Uyan Yayınları

I.

Memleketimizde işçi hareketlerinin hızla gelişmesi,anti-emperyalist mücadelenin genişlemesi,emperyalizmi,yerli ortaklarını ve ajanlarını harekete getirdi.Resmi ve resmi olmayan çevrelerin türlü kanunsuz tedbirleri,provokasyonları işçi hareketinin gelişme hızını azaltmadığı gibi, anti-emperyalist mücadelenin geniş yığınlara yayılma sürecini de engelliyemedi;bütün demokratik kuvvetlerin emperyalizme ve gericiliğe karşı birleşmesi zorunluğunu daha da kuvvetlendirdi. Ama bu durum emperyalizm ajanlarının ümitlerini kırmamış,onları daha ince hile metotları aramaya zorlamıştır.Çekoslovakya'da emperyalist radyoların da savunduğu sözüm ona "sosyalizmi" kalkan edinerek sosyalizme ve komünizme saldıran emperyalizm ajanları , Türkiye'de de aynı metodu kullanarak, işçi hareketini parçalamak,anti-emperyalist savaşın gelişme sürecini durdurmak için "bilimsel sosyalizm" ve "anti-emperyalizm" maskesine bürünmek çabasındadırlar. "Milli demokratik devrim" kalpazanlığı bu ümitsiz çabanın açık bir belirtisi-

3

dir.

Komünist partisinin,onun Bağlı bulunduğu ideolojiyi savunmanın şiddetle yasak olduğu bir memlekette işçi sınıfının ve emekçi yığınların haklarını savunan her: hangi bir legal partinin bilimsel sosyalizmi kılavuz edinebileceği ve tam olarak uygulayabileceği düşünülemez.Bu gerçek göz önünde tutulursa emekçi sınıfların çıkarlarının savunulması,halkımızın kazanılmış demokratik haklarının korunması,genişletilmesi uğrunda,sosyal reformlar için,emperyalizme, NATO ya,askeri üslere,memleketimizde Amerikan ağalığına,yabancı tekellere ve yerli ortaklarına karşı mücadelesine devam ettikçe TİP i desteklemek,kendisini sosyalist ve ilerici sayan herkesin, her yurtseverin ödevidir.Bu partinin,çeşitli memleket meselelerinde ve milletlerarası olaylar karşısında, legalitesini koruma kaygusuyla olsun,samimi olarak inandığı fikirlere bağlılığı gereği olsun,takındığı tutum görüşlerimize,inançlarımıza uymayabilir; onu uluorta yermeye, halkın gözünden düşürecek biçimde eleştirmeye hakkımız yoktur.TİP,memleketimizde emekçilerin haklarını savunan,emperyalizme

4

karşı savaşı, tek legal partidir.

T İP, daha kurulduğu günden "beri, ger içi çevrelerin ve hükümetlerin yetiştirdikleri özel baskı guruplarının ardı arası gelmeyen yıkıcı ve kanlı saldırılarına rağmen yurdun "bütün illerinde az veya çok örgütlendi,sosyalizm fikrinin yurdun ücra köşelerine kadar yayılmasını kolaylaştırdı, işçi sınıfının köye girmesine yol vermeyen engelleri yıktı.Onu Türkiye işçi hareketi tarihinde "büyük "bir hamle, önemli "bir aşama saymamak haksızlık olur.Bugün Türkiye'de emekçi davasına,sosyalizm idealine "bağlılığın mihenk taşı TİP e karşı tutum ve davranıştır.

Geri çevreler,bir yandan işçi hareketini sindirmek,legal işçi partisini ezmek, devrimci anti-emperyalist hareketi "boğmak için her türlü baskı araçlarını kullanırken,bir yandan da,bu hareketlerin, özellikle işçi hareketlerinin içine sızma,onu yozlaştırma,parçalama çabalarını arttırdılar.Ama profesyonel provokatörleri işçi sınıfının,emekçi halkın^maskeleri çoktan düşürülmüş düşmanlarını herkes iç-yüzleriyle tanımıyor:.

1951 sonlarına doğru Menderes hüküme-

5

ti memleketin kaderini emperyalist devletlere bağlamak,Türkiye'yi NATO ya sokmak için-alabildiğine çaba harcıyordu.TKP memlekette emperyalizme, har "be karşı savaşı tefe. politik örgüt olarak illegal çalışmalarına hız vermişti; gerici hükümet- ve polis- Komünist partisine karşı genel "bir taarruza hazırlanıyordu.Maskelenmiş bazı likidatörlerin, provokatörlerin gizli parti organlarına sızma imkanlarını "bulmaları, "baltalayıcı,yıkıcı bir faaliyete geçmeleri tam bu zamana rastlar.Likidatör provokatörler,partinin gizli teknik araçlarını , türlü bahaneler ileri sürerek,engeller çıkararak işlemez,iş göremez bir hale getirmeye, çalıştılar.Ellerindeki imkanları kötüye kullanarak,gizlilik şartlarında tehlikeli sonuçlar vermesi muhakkak bir takım tertiplerle,sorumlu ve görevli kimselerden başka hiçbir partiliyle temas etmemesi gereken alt teşkilat yöneticileriyle ve ayrı ayrı partililerle partiden gizli ve polisin gözü önünde temaslar kurmaya,kendilerini sorumlu ve görevli parti yöneticisi gibi göstererek gizli toplantılar tertiplemeye başladılar.1951 tevkifatı böyle hazırlandı.Yüzlerce devrimci, barışsever po-

6

lis müdürlüğü ve askeri cezaevi Hücrelerine tıkdı,ve aylarca işkence gördü.TKP— nin gizli basım ve yayım araçlara arşivi ele verildi.Türkiye'de devrimci,anti-emperyalist hareket, şimdi "devrimci" kesilenlerin eliyle ağır bir darbe yedi.Fakat Likidatör-provokatörlerin görevi sona ermemiştir. Onlar, bu tevkifat dolayısıyla bir süre için İstanbul askeri cezaevi müdürlüğü ile, görevlendirilen bir milli emniyet ajanıyla açık ve sıkı işbirliği halinde tertiplerine devam ettiler.Önceden hazırlanıp muhakeme sona ereceği sırada askeri savcıya teslim edilen 56 sayfalık mektup bin tertiplerin sonucusudur.

1951 tevkifatı,şimdi "milli demokratik devrim" maskesi takınanların seri halindeki provokasyonlarının sonuncusu¹ değildir, ama içyüzlerini tamamıyla açığa vuran son provokasyonlarıdır.Ne var ki milletler arası politik şartlar»memleketin şimdiki politik durumu onlara maskelerini yeniden takınmak,bulanık suda avlanmak imkanını veriyor.

Legal çalışması yasak Marksçı-Leninci partiyi, TKP yi amansızca izleyen yönetici çevrelerin açtığı meydana bu kişiler ser-

7

bestçe at oynatmak imkanını buluyorlar .Ama,meşdan sanıldığı kadar boş değildir.Burada tökezlemenin ve yıkılıp gitmenin kaçınılmaz olduğunu polis de,onun ajanları da er veya geç anlayacaklardır.

İşçi sınıfının,sosyalizmin düşmanları bütün kapitalist ülkelerde,hatta komünist partilerinin kanun dışı sayıldığı memleketlerde bile,anti-sovyetizimin,anti- komünizmin en etkili sayılarak,göz yumulan Maoizme yamanmanın yolunu buldular,küçük burjuva ideolojisinin etkisinden kurtulmamış bazı gençleri avlamak için yeni bir maske takındılar.

Bu ajanlar 1951 provokasyonundan sonra, önce Milli emniyetin eski parolosunu¹ açıkça ele alarak,illegal komünist partisini , onun çalışmalarını memlekete "hıyanet" ilan ettiler,TKP ye karşı yıkıcı çabalarına devam ettiler.Daha sonra "biz eskiler" nakaratıyla,kendilerini,yıktıklarına daha çok polisi inandırmak istedikleri. TKP nin mirasçısı göstermeye çalıştılar ve TKP ile ilgisi,ilişği olmayan TİP te bir hak iddiasına kalkıştılar.Bu aptalca kurnazlık onlara bir taşla iki kuş sağlayacaktı: 1.TİP i kanun dışı sayılan TKP nin açığa

8

çıkmiş bir devamı gibi göstererek kapatmak için her türlü tertiplere girişen hükümete kanıt vermek,onu jurnalamak; 2.Olmazsa bu partiyi ele geçirmek veya onu içinden parçalamak. Maoizme yamandıktan ve onda kendi yıkıcı çabalarının,provokasyonlarının ideolojik desteğini ve maddi kaynağını bulduktan sonra,birbiri ardınca dergiler,gazeteler çıkarmaya,TİP yöneticilerini bilimsel sosyalizme yabancı küçük burjuva politikacılığıyla,revizyonistlikle suçlamaya,memlekette anti-sovyetizimi, anti-komünizmi körüklemeye koyuldular.Ağızlarından düşmeyen "bilimsel sosyalizmi" diskredite etmekten ve kendi içyüzlerini açığa vurmaktan başka bir işe yaramayan yayınlarıyla faaliyetlerine yeni bir hız verdiler.Genç dimağları çelmek için,koflaştırılmış,yozlaştırılmış bazı sol şiarları sözde devrimci terimlerle galvanize ederek piyasaya sürmeye başladılar .

İşçi hareketinde sığınacak yer bulamayan,TİP i,DİSKİ yıkmayı beceremeyen bu "eskilerin",memlekette biteviye gelişen devrimci hareketi baltalama ödevlerini yerine getirmek için örgütlenmeleri,ilgili

resmi makamlarca artık gerekli görülmüşe "benziyor.

Türk burjuvazisi sahte partiler kurdurmayı ilk defa denemiyor.Bu sahte devrimcilerin büyük sermayeyi gerektiren,sürüm imkanları dar,gelir kaynakları""belirsiz" dergi ve gazeteleri bu yolda atılmış ilk adım sayılabilir.Yayınladıkları "Milli Demokratik devrim" platformu hem Türk Milli emniyetinin,hem de Çinli Maocu "üstün devlet" şövenistlerinin gönlünü doyuracak niteliktedir.Bu platform uzun uzadıya incelemeye değmez.Solcu deyimler ve terimlerle örtülmek istenen içyüzü,açıkça sırtıyor.Kaldı ki,"Milli Demokratik Devrim" elebaşlarının kendi dergilerinde çıkan yazıları ve açıklamaları bu sözüm ona devrimle faşizm arasında ancak bir kıl payı olduğunu gösteriyor .Musolininin İtalyan sosyalist partisinden koğulmuş bir provokatör olduğu, Hitlerin nasyonal-sosyalizm demagogisiyle iktidarı ele geçirdiği ve her ikisinin de küçük burjuva yığınlarından,deklase olmuş elemanlardan kuvvet aldıkları unutulmuş değildir.

II.

"Milli burjuva-demokratik hareketi", "Milli, devrim", "Milli demokratik devlet", "Milli demokratik devrim" deyimleri' Marksist literatürde,komünist ve işçi partileri Danışma Toplantıları belgelerinde geçer.Komünist ve işçi partilerinin 1960 Danışma Toplantısı bildirisinde şöyle deniliyor:

"Bugünkü tarihsel dönemde birçok memleketlerde milli ve milletlerarası ölçüde öyle şartlar doğmaktadır ki,bunlar milli demokrasinin bağımsız devletlerine,yani kendi politik ve ekonomik bağımsızlıklarını sistemli olarak savunan,emperyalizme ve onun askeri bloklarına karşı,kendi topraklarında savaş üsleri kurulmasına karşı savaşıyor, sömürgeciliğin yeni şekillerine ve emperyalist sermayenin içeri sokulmasına karşı savaşıyor devleti,yönetimde diktatörlük ve zorbalık metotlarını silkip atan devleti, halka geniş demokratik hürriyetler (söz, basın,toplantı,politik parti ve sosyal örgütler kurma hürriyetleri) sağlanması,tarım reformu yapılması,demokratik ve sosyal dönüşümler alanında diğer isteklerin yerine getirilmesi,politikada halka söz hakkı

verilmesi için savaşıyor olanakları sağlayacak devleti kurmaya elverişlidir.Milli demokrasi devletlerini kurmak ve sağlamlaştırmak, bu memleketlere sosyal ilerleme yolunda hızla gelişme,emperyalist cephenin saldırganlık politikasına karşı ve sömürge köleliğinin yok edilmesi için halkların barış savaşında aktif bir rol oynama imkanı sağlar.

"Komünist partileri,anti-emperyalist, anti-feodal demokratik devrimlerin gereği gibi tamamlanması için,milli demokratik devletin kurulması,halk yığınlarının yaşama düzeyinin kesinlikle yükseltilmesi için aktif olarak savaşırlar. Komünist partileri, milli hükümetlerin elde edilen kazançları sağlamlaştırma ve emperyalizmin mevzilerini çökertme yolundaki çalışmalarını desteklerler. "...Komünistler,burjuvazinin gerici kanadının kendi çıkarıcı dar sınıf menfaatlerini bütün milletin menfaatleri diye gösterme oyunlarını,burjuva politikacılarının sosyalist şiarları aynı amaçla ve demagoji yaparak kullanmalarını içyüzüyle açıklarlar,sosyal hayatın gerçekten demokratikleşmesi için savaşırlar,diktatörlük rejimlerine ve böyle rejimler kurma akım-

12

larına karşı savaşta bütün ilerici güçleri birleştirirler."

1960 bildirisinden yukarıya aldığımız aktarmaların özü,"Milli Demokratik Devrim" platformuna uygun olmak, şöyle dursun,ona taban tabana aykırıdır.Bilimsel sosyalizm milli demokratik devrimin tam zafere ulaşmasını, yani sonuna kadar devam ederek sosyalizm yolunu açmasını,işçi sınıfının köylüden destek alarak oynayacağı rolün derecesine bağlı görür»

Sınıf savaşına karşı olduklarını gizlemeyen bu "bilimsel sosyalizm" ve "milli demokratik devrim" çilere göre "Türkiye proletaryasının hala geniş ölçüde 'kendiliğinden sınıf (Yani bilinçsiz yığın) durumunda olduğu,'kendisi için.sınıf (bilinçli sınıf) olma yolunda ancak ilk adımları atmakta olduğu bir gerçektir."(Milli Demokratik Devrim s.18)

"Türkiye'de örgütlü ve bilinçli bir işçi sınıfı henüz tarihi gelişmemize yön verecek bir ağırlığa sahip değildir."(Aydınlık s.203)

Bu görüş likidatörlüğün temelsiz dayanağı ve uydurma bir gerekçesidir.62 yıl kadar önce ilk defa Rus işçi hareketi tari-

13

hinde,Sosyal-Demokrat Partisi içinde beliren l iki da t ör lüle hareketini Lenin işçi sınıfına güvensizliğin ve onu burjuvazinin kuyruğuna takma çabalarının bir belirtisi olarak nitelemiş ,onlarla amansızca savaşmıştır»

Bundan kırk şu kadar yıl önce,Şevket Süreyyalar,Vedat Nedimler tıpkı bugün devrimci taslağı kesilen Likidatör-provokatörler gibi milli burjuvaziye yaranmak ve ona hizmet etmek için,Türkiye'de çağdaş anlamda bir işçi sınıfı olmadığını,ancak bir lümpen proletarya yığını bulunduğunu ileri sürmüşlerdi.TKP den atıldıktan sonra da Kadro dergisinde Kemalizm teorisini yapmakla görevlendirilmişlerdi.

İşçi sınıfının bulunmadığı,onun bilinçli öncü kollarının olmadığı yerde bilinçli, teşkilatlı işçi hareketi olamaz.Bugün Türkiye'de ardı arası gelmeyen grev dalgaları bir kör doğuşunun belirtileri" midir? Üç

buçuk milyonluk bir işçi sınıfının bir milyona yakın bir kısmı bu kör dövüşüne katılmak için mi sendikalarda birleşmişlerdir ?! "Bilimsel sosyalizmi" sözde savunan bu "devrimciler" in emekleme çağında olduğunu iddia ettikleri işçi sınıfına karşı

14

hiçbir sorumlulukları,hiçbir ödevleri tabiidir ki yoktur.Platformlarında bu açıkça görülüyor. Daha 1908 burjuva devriminden bir yıl sonra memleketteki hemen hemen bütün işyerlerini saran grevler zamanın hükümetini korkutmuş ve grevler yasak edilmişti;1910da Türkiye’de ilk sosyalist partisi kuruldu ve işçi hareketinin gelişmesini önemli surette etkiledi.Bunlar Türkiye’de işçi sınıfının bilinçlenme sürecinin çoktan başladığının konkre kanıtlarıdır.1920 yılında kurulan ve büyük Leninin önderliğindeki dünya komünist ve işçi hareketine aktif olarak katılan Türkiye Komünist Partisi,türlü baskılara, ağır şartlara rağmen işçi sınıfının ve bütün emekçi halkın hakları,çıkarları uğrunda mücadelesine devam etti ve işçi sınıfının bilinçli varlığı sayesinde kendi varlığını koruyabildi.İşçi sınıfının bilinçli olması demek,ayni zamanda onun kendi sınıf düşmanlarını,provokatörleri tanıması, onlara kendi saflarında yer vermemesi demektir.İşçi sınıfı,"bilimsel sosyalizm" ve "Milli Demokratik Devrim"cilerin iddia ettiği gibi daha emekleme çağında değildir. Türkiye’de nispeten güçlü ve bilinçli bir

15

işçi sınıfı vardır,ve TDU sınıf yabancı ve yerli sömürücülere karşı amansızca savaşmaktadır . Türk işçilerinin sınıf mücadelesi bugün memleketin sosyal ve politik hayatının en karakteristik belirtisidir.Adı geçen platformda sınıf mücadelesinin adı "bile edilmiyor.Likidatör-provokatörlerin işçi sınıfını inkarı komünist partisine hıyanetlerinin itirafıdır.

Türkiye geri kalmış "bir kapitalist ülke olmakla "beraber,Yakın- ve Orta-Doğuda en gelişmiş kapitalist ülkelerden biridir. Memlekette işçi sınıfının sayısı nüfusun yüzde onunu aştı.Sanayi işçilerinin sayısı bir buçuk milyona yaklaştı,memleketin sosyal ve politik hayatında ağırlığını şimdiden hissettirmeye başladı.Milli kurtuluş devriminin en aktif ve sonuna 'kadar devrimci kuvveti bu sınıftır.Bu devrimin öncüsü, teşkilatçısı ancak o olabilir.Her türlü ezginin amansız düşmanı odur.Emperyalizmle, gericilikle hiçbir zaman uzlaşmayacak sınıf odur.Üstelik işçi sınıfı,halkımızın ilk milli kurtuluş devriminin acı tecrübeleriyle silahlıdır.Yeni bir milli kurtuluş hareketinin,milli kurtuluş devriminin yozlaşmaması,emekçi- sınıfların ve memleketin 16

gerçek kurtuluşuna,sosyalizme yol açabilmesi onun bu harekette oynayacağı rolün derecesine bağlıdır.Ama sözüm ona milli demokratik devrimcilerin böyle bir kaygusu yoktur.Onlara göre,"Demokratik devrimi gerçekleştirmiş bir toplumun mutlaka,şartlar ne olursa olsun , sosyalizme geçeceği söylenemez.Bunu iddia etmek bir çeşit kadercilik olur ki,yanlıştır.Toplumun devrim yolunda

ilerleyip ilerleyemeyeceğini tayin eden güçler dengesi v.b. gibi bir-çok etkenler vardır.Dengenin her zaman,her yerde devrim için elverişli olacağını söylemek gerçekçilikten uzak,iyimserlik olur.

"Dünyada demokratik devrimi yaptığı halde sosyalizme geçmemiş toplum örnekleri vardır."(Aydınlık 9 s.207)

Memleketimizde işçi sınıfının biteviye artan gücü,sertleşen ekonomik ve politik mücadelesi gerici sınıfları korkutmaya, halkın mücadelesinin parsasını toplamaya alışmış bir kısım burjuvaziyi kaygılandırmaya başladı.

Unutmamak gerekir ki,.bütün geri kapitalist ülkelerde,hatta ileri sayılan bazı memleketlerde olduğu gibi,bizde de işçi sınıfı tarihi ödevini tek başına, diğer emekçi sı-

17

nıflarla özellikle köylüyle birlik ve dayanışma kurmadan,yerine getiremez.Türkiye-de "bilimsel sosyalizme,Marksizm'e-Leninizm'e gerçekten bağlı bir partinin başlıca ödevi, ancak işçi sınıfını kendi öz ideolojisi ile beslemek,teşkilatça kuvvetlendirmek köylüyle bağlarını pekiştirmek »emperyalizme ve gericiğe karşı açılan kurtuluş mücadelesinde onun öncülüğünü güven altına almak olabilir.Bu sağlanmazsa elde edilecek zaferin, gerçekleşecek herhangi bir devrimin yeniden halka karşı dönmeceğini kimse garantileyemez.

Komünist ve işçi partilerinin 1960 danışma toplantısı bildirisinde okuyoruz:

"Milli bağımsızlığın elde edilmesi ve savunulması,köklü demokratik değişiklikler yapılması,sosyal ilerlemelerin güvenlik altına alınması savaşında,işçi sınıfı ile köylünün birliği en önemli kuvvettir.Bu birlik geniş bir milli cephenin temeli olmakla ödevlidir.Milli burjuvazinin kurtuluş savaşına katılma ölçüsü de yine önemli derecede bu birliğin gücüne ve sağlamlığına bağlıdır."

Milli demokratik devrim platformunda ve onu savunan yazılarda ara sıra geçen

18

"proletaryanın hegemonyası" sözü çok yavan bir demagojidir.

Onlara göre "milli demokratik devrim" in öncülüğünü ancak "asker-sivil-aydın zümre s± "yapabilir . Çünkü "asker-sivil-aydın zümre kök bakımından,genel durum bakımından, içinde sayılması gerektiği küçük burjuvazinin en güçlü kolunu teşkil etmektedir. "(Milli Demokratik Devrim s.28)

Bu platform taslağı olsa olsa,işçi hareketinden uzaklaştırılmış,yığınlara güvenmeyen,fakat kendilerini yığınlarla bağları varmış gibi gösteren bir takım küçük-burjuva "sivil aydınları"nın ordu içindeki Atatürkçü*, hatta aşırı milliyetçi subaylarda bir destek bulma ümidiyle kaleme aldıkları kendine özgü bir dilekçe olabilir.

Askerlere yaranmak ve yamanmak için, onlara bakın neler vaat ediyorlar :

"Kimleri yanımıza alacağız' .. bu devrimci adımı atabilmek için... şehir ve köy küçük burjuvazisini alacağız,tabii orta köylüyü,yoksul köylüyü ve en tutarlı devrimci güç olarak şehir ve köy proletaryasını. .."(Aydınlık 9 -s.205)

"Küçük burjuva bürokrasisini" yani bugünkü büyük burjuvazi ve büyük toprak ağa-

19

ları bloğu iktidarının dayandığı idare ve baskı cihazlarını, işleten kuvveti ve lütfen de şehir ve köy proletaryasını "yanlarına" alarak "milli demokratik devrim" yapacaklar! î

Emperyalizme karşı milli kurtuluş hareketi ilerici, milli "bir harekettir, Mır milliyetçilik hareketi değil, milletlerin kurtuluşu hareketidir. Milliyetçi "burjuvazi burada olumlu bir rol oynayabilir. Ama unutmamak gerekir ki, bizde anti-emperyalist mücadele daha şimdiden anti-kapitalist bir eğilim taşıyor ve kapitalist olmayan bir gelişme yolu doğrultusuna yönelmiş bulunuyor . Bununla birlikte milli burjuvazinin bir kısmının, belli bir ölçüde de olsa, an-ti-emperyalist savaşa katılması için objektif temel vardır. Ama onun tam bir demokratik düzenden korktuğu da bir gerçektir; dün savaştığı kuvvetlerle yarın birleşebileceğini halkımız iyi bilir. Bu sınıf yeni bir milli kurtuluş hareketinde öncü rol oynayamaz. "Milli demokratik devrim" in lafını edenler ve onu ulu orta bir küçük burjuva-devrimi olarak niteleyenler-, milli burjuvaziye ekonomik çıkarlarla bağlı ve onun bir kolu olan küçük burjuvazinin eninde sonunda 20

onunla kaynaşacağını bilmezlikten geliyorlar,, onun için, küçük burjuvazi, büyük bir devrimci potansiyel taşımasına rağmen, tek başına, bilimsel sosyalizmin nitelediği anlamdaki milli demokratik bir devrimin itici kuvveti olamaz. Bizdeki sözüm ona sosyalist "devrimciler" proletaryayı " asker-sivil-aydın zümre" nin, yani burjuvazinin kuyruğuna takma çabasındadırlar.

Ama bunda şaşılacak bir şey yok. Onlar kendi çıkarlarına, kendi amaçlarına hizmet ediyorlar. Ve hiç çekinmeden "küçük burjuvazinin ideolojisinin günümüzün şartlarına uygun bir Atatürkçülük. olduğunu" söyleyebiliyorlar; bu gerekçeyi uydurarak Atatürkçülükle pekte bağdaşmayan koyu bir milliyetçiliğin, şovenizmin propagandacısı kesiliyorlar.

21

III.

"Milli Demokratik Devrim" cilere göre "yalnız sosyalist ülkelerde değil, kapitalist dünya sistemi içindeki ülkelerde de yığınları harekete getiren en güçlü etken ulusçuluktur" ve bu "çağımızın en büyük gerçeği, nin millet gerçeği olduğunu" gösterir. Aydınlık 7 s.24

81 Komünist ve işçi partisi temsilcisinin ve bu arada günümüzün baş revizyonisti Mao Tse Tung'un 1960 yılında imzaladığı Bildiri de şu satırlar var :

"Komünist ve işçi partileri, emekçileri sosyalist enternasyonalizm ruhunda, milliyetçiliğin ve şovenizmin bütün belirtilerine karşı uzlaşmazlık ruhunda yorulmadan eğitirler."

Yine aynı bildiriye:

"Çağımız, Büyük Oktobr devrimiyle başlayan, ana muhtevası kapitalizmden' sosyalizme geçiş olan birbirine aykırı iki sosyal sistem arasında çarpışma çağıdır, sosyalist devrimler ve milli kurtuluş devrimleri çağıdır" .

İşçi sınıfı, emekçi yığınlar ve onların temsilcileri milli kurtuluş savaşlarını "mil-

22

li demokratik devrim" cilerin sandığı gibi, "ulusçuluğun" yani burjuva ideolojisinin zaferini sağlamak, burjuvazinin ekonomik çıkarlarını savunmak, politik egemenliğini kurmak için değil, milletlerin ve emekçi yığınların gerçek kurtuluşuna, sosyalizme giden yolu açtığı için, dünya sosyalist devrimleri sürecini çabuklaştırdığı için desteklerler. Milli kurtuluş savaşlarında komünistlerin ön saflarda çarpışmalarının, milli kurtuluş hareketlerinde işçi sınıfının öncü rolünü sağlamaya çalışmalarının, sosyalist ülkelerin milli kurtuluş hareketlerini geniş ölçüde desteklemelerinin nedeni budur. "Milli demokratik devrim" ilerin sözünü ettikleri ulusçuluk ancak emperyalistlerin ve onunla işbirliği eden veya buna eğilimli olan burjuvazinin işine yarar. Bugün bunların (emperyalistlerin ve iş ortaklarının) Viyetnamda ve milli kurtuluş savaşları veren diğer ülkelerde kimlere milliyetçi dediklerini biliyoruz. Komünist ve İşçi Partilerinin 1969 Moskova Danışma toplantısının Ana Belgesinde şöyle deniyor: "Komünistler kendi halklarının özgürlüğünü, milli bağımsızlığını ve sosyalist gele-

23

ceğini savunurlar; bilimsel sosyalizmin temsilcileri milli kurtuluş hareketinin öncü savaşçılarıdır. Bu hareketin menfaatleri ve yeni kurtulmuş ülkeler halklarının sosyal ilerlemelerinin menfaatleri komünist partileriyle diğer yurtsever ilerici kuvvetler arasında sıkı işbirliğini gerektirir»- Komünizme düşmanlık, komünistlerin takibi halkların milli ve sosyal kurtuluşu uğrunda mücadeleye zarar getirir." Kominternin ikinci Kongresinde Lenin, kongrece ayrılan özel bir komisyonun çalışmaları üstüne rapor verirken şöyle diyordu:

"Komünist Enternasyonalinin ve komünist partilerinin., geri kalmış ülkelerde milli burjuva hareketini prensip olarak ve teorik bakımdan desteklemeleri gerektiğinin doğru olup olmayacağını tartıştık; sonunda "burjuva demokratik" hareketi yerine "milli devrim" hareketi denilmesine oybirliğiyle karar verdik. Hiç şüphe yok ki, her milli hareket ancak burjuva-demokratik hareketi ola bilir, zira geri kalmış ülkelerde halkın ana kitlesini burjuva-kapitalist ilişkilerin temsilcisi olan köylüler teşkil eder. "Burjuva-demokratik hareketi deyimi yerine "milli devrim" hareketi deyimini almanın an-

lamı şudur ki, bizler, komünist olarak, sömürge ülkelerdeki burjuva kurtuluş hareketlerine ancak bu hareketler gerçekten devrimci hareketlerse, bu hareketlerin temsilcileri, köylüleri ve sömürülen geniş yığınları devrimci, ruhta eğitmemize, örgütlememize en gel olmazlarsa destekleyeceğiz. Bu şartlar yoksa bu hareketlerde komünistlerin reformist burjuvaziyle savaşmaları gerekir."

Burada daha çok, işçi sınıfının henüz çok zayıf olduğu, sosyal ve politik hayatta etkili bir kuvvet haline gelmediği memleketlerdeki milli hareketler söz konusudur, işçi sınıfının devrim hareketinde aktif bir etken olduğu bir memleket için durum daha da başkadır.

Milliyetçilik, işçi sınıfının ideolojisine taban tabana aykırı, katkısız bir burjuva ideolojisidir. Bizdeki nazariyeci taslaklarının, proletarya ile; burjuvaziyi aynı ideolojide birleştirmek, sınıf mücadelesini körletmek amacıyla uydurdıkları "proletarya milliyetçiliği" (Aydınlık 4- s.294) lafı, bilimsel sosyalizmi biraz olsun öğrenmek ihtiyacını duymuş aklı başında burjuva ideologlarını bile güldürür.. Milliyetçilik, işçi sınıfının son amacı

sosyalizmle, komünizmle hiçbir suretle bağdaşmaz. "Nasyonalı-sosyalizm" nereye gitmişse ve nereye gidebilirse "proletarya nasyonalizmi" de ancak oraya gidebilir- işçi sınıfının amacı olan sosyalizm bütün milletlerin emekçilerinin birleşmesi, dayanışmasıyla gerçekleşebilir- Proletarya enternasyonalizmini, nedense, açıkça reddetmeyi sakın calı gören bizdeki "devrimciler" işçi sınıfına aşılama, yaymaya çalıştıkları burjuva milliyetçiliğini proletarya enternasyonalizminin ayrılmaz bir parçası, hatta birincisini ikincisinin şartı sayıyor, yani çıkarları, amaçları bağdaşmaz iki sınıfın ideolojilerinin birbirini tamamladığını iddia ediyorlar. (Aydınlık 7 s- 28,29,30) Onlar, Jan Joresin şu sözlerinde yeter bir destek bulduklarına inanıyorlar r

"Milliyetçiliğin azı, seni enternasyonalizmden uzaklaştırır, milliyetçiliğin derini seni enternasyonalizme götürür. Enternasyonalizmin azı, seni .milliyetçilikten uzaklaştırır, enternasyonalizmin derini seni milliyetçiliğe götürür."

Jan Jorez Fransa'da burjuva radikal partisinden, Bağımsız Sosyalist partisine geçen, her türlü harbe karşı olan (hatta milli kur-

tuluş harplerini, iç harpleri, halkların haklı harplerini reddeden) bir pasifist idi. Marksizm! kavramış, benimsemiş olmaktan uzak, reformist eğilimli bir sosyalistti.

Bilimsel sosyalizmin kurucularına göre, proletarya enternasyonalizminin işçi sınıfının objektif hayatında ve mücadelesinde derin sosyal, ekonomik ve sınıfsal kökleri, vardır. Onun zorunluluğu

proletaryanın kapitalizme karşı mücadelesinin niteliğinden gelir ..Proletaryanın önünde bütün toplumu sömürüden, ezgiden kurtarmak gibi tarihsel bir ödev vardır. Proletarya, burjuvazinin birliğine karşı "bütün milletler işçilerinin birliğini koymak zorundadır."... Bilimsel sosyalizmin 'teorik prensipleri "bütün Avrupa ve Amerika proletaryası için en sağlam enternasyonal bağlıdır" diyor Engels. "Enternasyonalizm pratikte bir tek şeydir: kendi memleketinde devrim hareketinin ve devrimci mücadelenin gelişmesi için fedakarca çalışmak, istisnasız bütün ülkeler de geçen aynı mücadeleleri aynı hattı ve yalnız bu hattı (propaganda ile sempati göstererek ve maddi olarak) desteklemektir," diyor Lenin.

Proletaryanın enternasyonal ödevi, onun

27

gerçek çıkarlarına, kendi memleketi karşısındaki yurtseverlik ödevlerine uygundur.. Lenin defalarca belirtmiştir ki, kapitalist ülkeler proletaryası, kendi yurdunun başlı ca düşmanı olan gerici yönetici sınıflara karşı mücadele etmekle, hem kendi yurtseverlik ödevini, hem enternasyonal ödevini yerine getirir. Sosyalist ülkelerdeki işçi sınıfları ve halk yığınları kendi yurtlarının milli zenginliklerini arttırmakla ve sosyalizmi kuvvetlendirmekle hem enternasyonal ödevlerini, hem yurtseverlik ödevlerini yerine getirirler.

Dünya Komünist ve işçi partilerinin son danışma toplantısında kabul edilen ana. belgeden okuyoruz: "Her Komünist partisi faaliyetinden kendi işçi sınıfı, halkı önünde ve aynı zaman da milletlerarası işçi sınıfı önünde sorumludur. Her Komünist ve işçi partisinin ulu_ sal ve enternasyonal sorumluluğu ayrılmaz bir bütündür. Marksistler-Leninistler aynı zamanda hem yurtsever, hem enternasyonalisttirler, milli kapanıklığı da, milli menfaatlerin inkarını veya önemsenmemesini ve hegemonyacılık eğilimini de .reddederler. Komünist partileri işçi sınıfının, bütün

28

emekçilerin partileridir, aynı zamanda, milli menfaatleri satan gerici sınıfların ak sine olarak, gerçek milli menfaatlerin bayraktarıdır. Kapitalizm şartları içinde çalışan komünist partilerinin sosyalizm davasına ve proletarya enternasyonalizmine en büyük katkısı iktidarın işçi sınıfı ve onun müttefikleri tarafından ele geçirilmesi olacaktır."

Proletarya enternasyonalizmi burjuva nasyonalizmi ile mücadelede ifadesini bulur ve kuvvetlenir.

"Proletarya enternasyonalizmi ve burjuva nasyonalizmi-bütün kapitalist-alemde iki büyük sınıf kampına uygun, birbiriyle uzlaşması imkansız, biri birine taban tabana zıt iki şiardır, milli meselede birbirine karşı olan iki politikadır (üstelik iki dünya görüşüdür),'l diyor Lenin.

Emperyalizm çağında, sosyalist devrimin zaferi için objektif şartlar olgunlaşınca, devrim mücadelesinin ortak cephesi önemli derece genişledi, metropollerde proletarya hareketlerinin milli kurtuluş hareketleriyle, ezilen halkların devrimci mücadeleleriyle işbirliği zorunluğu doğdu.

Proletarya, ezilen ülkelerdeki halkların ezenle-

29

re karşı milliyetçiliğini, burjuva ideolojisinin bir belirtisi de olsa ezenlerin milliyetçiliğinden ayırmaya başladı. "Her ezilen 'milletin burjuva milliyetçiliğinde ezenlere karşı genel demokratik bir muhteva var dır ve biz bu muhtevayı şüphesizki destekleriz" diyor Lenin.

Âmâ bu destekleme milliyetçi olmak , işçi sınıfını , emekçi .yığınları milliyetçi olma ya çağırarak değildir. Emperyalizmle ve gericilikle savaşılan milli burjuvazinin ilerici rolünü tanımanın milliyetçiliğin propagandası şekline çevrilmemesi, "proletaryanın bilin cine burjuva ideolojisinin gölgesini düşüre çek şekilde olmaması" gerektiğini Lenin defalarca belirtmiştir.

Marks, Engels, Lenin milletlerarası işçi hareketinde proletarya enternasyonalizminin yayılması, yerleşmesi, için ve nasyonalizme, burjuvazinin milli düşmanlıkları körükleme çabalarına karşı savaştılar, milli meselede tam bir enternasyonalist politika savundular. "Başka bir milleti köleleştiren bir millet, kendi zincirlerini döver(hazırlar)'," diyor Marks. "Başka milletleri ezen bir millet özgür bir millet olamaz", diyor Engels.

Marksizm, düşünce tarihinde ilk defa ola-

30

rak, millet ilişkilerinin materyalist izahını yaptı, bu ilişkilerin halkların sosyal, ekonomik hayat şartlarına bağlılığını gösterdi. Marks ve Engels kapitalizmde milli ezginin ve milli çelişkilerin ortadan kaldırılmasının imkansız olduğunu, milli meselenin ancak sosyalizmde çözülebileceğini belirttiler., Lenin yeni tarihsel, şartlarda milli meselede Marksist teoriyi sistemleştirdi , geliştirdi; milletlerin özünü, kökenini, milli ilişkilerin objektif gelişme kanunlarını konkrleştirdi, zenginleştirdi, milli hareketlerin sosyal, ekonomik köklerini meydana koydu, proletaryanın ve onun Marksist öncüsünün bu hareketlere karşı tutumunu belirledi, milli, meselenin sosyalist devrim meselesinin bir parçası olduğunu belirtti, elinde proletarya. enternasyonalizmi bayrağı ile burjuva nasyonalizmine, onun çeşitli belirtilerine karşı hayatı boyunca savaştı..

Lenin, sosyal -demokrat oportünistlerin milliyetçiliğiyle mücadelede, bugün sözüm ona milli devrimcilerin Türkiye'de milli meselede ileri sürdükleri ulusal kültür otonomisi şiarının içyüzünü açığa vurdu; bu

31

meselede enternasyonalist politikanın halklara kendi kaderlerini kendileri tayin etme hakkı tanınması temeline dayandığını belirtti, "Milli demokratik devrim" ulusçuları, bir yandan Türk ırkından olan memleketimiz dışındaki halkların yüzlerini er veya geç "Türkiye'ye çevireceklerini", Anadolu Türkleriyle kaynaşacaklarını belirtirken, bir yandan da, Türkiye'deki Kürtlere sadece göstermelik bir kültür otonomisi vererek, onlarla ve memleketimizdeki diğer azınlıklarla halkımızın kaynaşmasını sağlamayı vaat ediyorlar. Maoculukta destek bulan bu "milli demokratik devrim" ulusçuları Turancılıkta bile "olumlu, ilerici" nitelikler görece kadar, onları kendi saflarına çağırarak ideallerini gerçekleştirmeyi vaat edecek kadar, koyu bir milliyetçiliğin propagandacısı kesilmişlerdir.(Aydınlık 7 s. 30,31,32,33)

Bu devrimcilerin elebaşılığını yapan ki sinin 27 Mayıs askeri hükümet devirmesi günlerinde Milli Birlikçilerden seçe seçe Turancı faşist Alpaslan Türkeş'i seçerek ona tebrik telgrafı çekmesi hiçte rast gele değildir.

Günümüzde, milliyetçiliğe karşı ve enternasyonalizm için mücadelenin önemi bir kat

32

daha artmıştır. Rasyonalizmin ideologları, milletlerarası işçi sınıfının, anti— emperyalist ilerici kuvvetlerin birliğini parçalamak için her yola başvurmakta, anti— sovyetizm, anti-komünizm kampanyalarına hız vermekte, nasyonalizmi, şovenizmi körüklemektedirler Revizyonizm, özellikle Maoizm proletarya enternasyonalizmini kuvvetten' düşürme çabalarıyla emperyalizmin değirmenine su akıtıyor.,

Türkiye'de Maoizme yamayanlar, bugün burjuva. nasyonalizminin havarisi kesilmişler, çabalarını onu emekçi yığınlara aşılama.yönelmişlerdir; . işçi sınıfının sosyal ve politik örgütlerini dağıtmayı, parçalamayı iş edinmişlerdir. Dikkati çeken şey, sağı solu revizyonistlikle. damgalayan bu "bilimsel, sosyalizm"* kalpazanlarının, platformlarında Türkiye işçi sınıfının geçmişini., bugünkü varlığını ve sözünü ettikleri "Milli Demokratik Devrim" de oynayabileceği, rolü hiçe indirircesine küçümsemeleri., buna- karşılık Bu yük Oktobr Sosyalist devriminin bile asıl hazırlayıcısı gibi gösterdikleri Türk. ordusunun methiyesine özel sayfalar ayırmış olmalarıdır (Milli Demokratik Devrim, s.. 26, 27,28,29,30,31.

33

IV.

Emperyalizm, milletlerarası alanda ve ayrı ayrı ülkelerde "bütün devrimci güçlerin dayanışmasını en büyük tehlike olarak görüyor; onun milliyetçiliği körüklemekte çıkarları vardır.

Milliyetçilik bugünkü şartlarda her şeyden önce çağımızın ana çelişkilerine -kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişkiler-göz yummak, sosyal belirtilerin çözümlenmesinde sınıf pozisyonu tanımamak, dünya devrimci kuvvetlerinin ve başta sosyalist ülkelerin ortak düşman emperyalizme karşı ortak bir cephede birleşmesini reddetmek demektir.

Emperyalizm ideologları ezilen sömürge halklarında uyanan milli bilinci, genişleyen milli kurtuluş hareketlerini bile kendi çıkarlarına olarak sömürme., yani sömürgecilik amaçlarına çevirme çabasındadırlar.

Ama bu ideologlar "milli"den, geniş halk yığınlarının ilerici hamlelerini değil, arkaik adetlerini, ilkel toplum düzenlerini, dini inançlarını anlıyor ve öyle anlatmaya çalışıyorlar; çünkü, halklarda uyanan milli bilinci soysuzlaştırmakla görevlidirler..

34

Gerçi bazı Asya ve Afrika halkları arasın da emperyalist tekellere karşı din bayrağı altında savaşanlar da vardır, ama savaş tecrübeleri sosyal ve ekonomik gelişme zorunluğu onları ister istemez milli kapanıklıktan-ayrılmaya, çağımızın bütün devrimci güçleriyle birleşmeye götürecektir. Sosyalizm ideali milli savaşçıların bilincinde gittikçe daha çok yer ediyor.

Marksist literatürde milliyetçilik başka şey, bir milletin bütün milletler ailesi in sanlık ailesi içinde kendi varlığını duymasının, kendi maddi ve manevi değerlerinin yaratıcısı olduğunu kavramanın onda uyandırdığı milli bilinç, milli gurur başka şeydir.

Milli gurur sosyalist ülkelerde de olumlu. bir nitelik taşır.. Çünkü milli gurur sosyalist ülkeler halklarının toplum yaşayışının çeşitli alanlarında elde ettikleri basanların tabii bir sonucudur. Ama milli gurur sınıf çıkarlarından, enternasyonal ödevlerden ayrılırda, milli değerler, özellikler aşırı derecede büyütülür, şişirilirse ister istemez milli egoizme düşülür.

Bilimsel sosyalizmin sınıfsal ve milli özelliklerin iyi ve doğru olarak birleşti-

35

rilmesi prensibi- sosyalist ülkelerde de aktüalitesini kaybetmemiştir. Bir yandan sınıf ayrılığının ortadan kaldırılması, bir yandan da milletlerin serpilip gelişmesi ve. yakınlaşması sürecinin devam ettiği bir ülkede bu prensip özellikle önemlidir. Sınıfların ortadan kalkması sürecinin sosyalizmin ilk safhasında, nispeten uzun süreceği unutulur, vakitsiz ileri gidilir de sosyal belirtilere sınıf açısından yaklaşılması gereksiz sayılırsa, bundan işçi- sınıfının yönetici rolünü tanımayan, halkların milli özelliklerini mutlaklaştıran sağcı ve "solcu" revizyonistler, milliyetçi eğilimli unsurlar faydalanır,. Sınıf özelliği milli özelliklerle çelişmez. Milli özelliğin gelişmesi, olaylara sınıf açısından yaklaşma zorunluğunu ortadan kaldırmaz. Sosyalist ülkeler halklarının enternasyonal çıkarları, sosyalizm davasının menfaatleri, sosyalizm kuruluşu genel- prensiplerinin her memleketin gelişme özellikleriyle

birleştirilerek uygulanmasını gerektirir. Milletler var oldukça insanların milli öze], ilklerinin mutlaka hesaba katılması gerektiğini Lenin ısrarla belirtir.

Sosyalizmde.ekonomik ve sosyal ilişkile-

36

rin gelişmesi,ayrı ayrı her memlekette olduğu gibi, bütün sosyalist ülkeler birliğinde 'de milletleri birbirine yaklaştırır. Ama bu kendiliğinden olmaz, Marksçı-Leninci partilerin büyük örgütleyici, eğitici çalışmalarını, her türlü milliyetçilik, bölgeselcilik belirtilerine karşı kesin ve aktif mücadelelerin gerektirir, sosyalist enternasyonalizmin, bu tün milletlere saygının, yurtsever ligin emekçilerin ruhuna iyice yerleştirilmesi, ideolojik alandaki çalışmalarında bu partilerin en önemli ödevidir.

Enternasyonalizm prensiplerini kenara iten sosyalizmi amaç. edinmiş bir parti, diğer Marksçı-Leninci partilerden bazı sorunlarda değil, esasta, dünya görüşünde ayrılır..

Proletarya enternasyonalizmi burjuva, küçük—burjuva milliyetçiliği ile hiçbir suret te bağdaşmaz, milliyetçilik ne çeşit bir sosyalizm maskesi takınırsa takınsın.

Sosyalizmde milliyetçilik tamamıyla olumsuz ve gerici bir nitelik taşır, çünkü proletarya enternasyonalizmine karşı yönetilmiştir, işçi hareketi tarihinde öyle dönemler olmuştur ki, "sosyalizmi korumak için insanların çılgın, hasta milliyetçiliğe karşı sa-

37

vaşması gerekmiştir"-, diyor Lenin.

Belirli şartlar sosyalizm kuruluşu döneminde de bazı guruplarda "'seçkin millet" duyguları uyandırabiliyor, bugün Cinde olduğu gibi..

Vaktiyle Çin feodal bürokrasisi Çin uygar lığının yeryüzünde üstünlüğü- görüşünü yüzyıllarca Çin halkı arasına yaymış, yerleştirmeye çalışmıştır. Cinde toplum hayatının, emperyalist istilalarla yoğunlaşan tarihsel geriliği bu ülkede milliyetçiliği için için aşırı belirtileriyle besledi. Yığınları silkindiren Çin devrimi memlekete yeni ufuklar açmıştı. Bu devrimin zaferi ve Cinde sosyalizm kuruluşunun, özellikle Sovyetler Birliğinin ölçsüz yardımlarıyla elde ettiği başarılar, proletarya. enternasyonalizminin parlak bir eseridir.

Ama Mao Tse Dung ve gurubunda milliyetçilik virüsü üstün geldi, Çin yöneticileri bilimsel sosyalizmden yüz çevirdiler, enternasyonalizmle ilgilerini kestiler, "üstün millet" şovenizmine, sarıldılar, Sovyet'ler Birliğine, diğer sosyalist ülkelere ve bugün Marksçı-Leninci partilere karşı silahla ve silahsız saldırıya geçtiler. Bu da bir gerçektir. Şu var ki, Pekin avanturistleri-

38

nin bu tutumu, "sol" laflarla örtülü bu saldırgan milliyetçilik isterisi, daha çok Çin halkının en köklü çıkarlarını baltalamaktadır.

Bilimsel sosyalizm burjuva ve küçük burjuva ideolojileriyle mücadelede gelişti ve olgunlaştı. Marks, Engels, Lenin işçi hareketini son amacına götürmekten uzak küçük burjuva fikirlerini yerleştirmeye çalışan "aşırı devrimci" lerle az savaşmadılar. Sağ oportünistlerle olduğu gibi "Solcu" laflarla örtünen bu küçük burjuva avantüristleriyle, anarşitlerle, troçkistlerle, "sol komünistler" le gereği gibi savaşılmıyorsa 1917'de Rusya'da Büyük Ekim devrimi başarı sağlayamaz, Sovyetler Birliğinde sosyalizm kurulamazdı. "Eğer biz, diyor Lenin, küçük burjuva hayallerine müsamaha etseydik... Rusya'da proleter devrimi davasını mahvederdik".

işçi sınıfının devrimci hareketi geliştikçe, küçük-burjuva sosyalizmi türlü şekiller aldı. Bu çeşit sosyalizm akımlarının çağımızda, özellikle geri kalmış ülkelerde geçerli olması çoğu zaman, bu ülkelerdeki proletaryanın yanında geniş yarı. proleter ve proleter olmayanların varlığıyla, sosyalizm kuruluşu için mücadelenin zorlukla-

39

ıyla izah edilir.

Leninin dünya proletaryasına tarihi hizmeti, köylünün büyük bir çoğunluk teşkil ettiği uçsuz bucaksız bir ülkede, Rusya'da küçük burjuva sosyalizminin çeşitli akımlarına karşı, proletaryanın bilimsel sosyalizminin prensiplerini ustaca savunması, işçi sınıfının köylü ile birliğini kuvvetlendirerek bu prensipleri gerçekleştirmesidir.

Bazı ülkelerde, örneğin sosyalist devrimin gerçekleştiği Cinde sonuç böyle olmadı. Köylü yığınlarının Rusya'nınkinden çok daha fazla olduğu bu ülkede, kendilerine Marksist deyipte küçük burjuva ideolojisine, nihilizme yenilerek, bilimsel sosyalizmden yüz çevirenler, pişmiş aşı su katanlar türedi. Küçük burjuva sosyalistleri devrimci harekette ve sosyalizm kuruluşunda işçi sınıfının yönetici rolünü tanımaya yanaşmazlar; sosyalist sistemin dünya devrim sürecindeki rolünü, çağımızın ana çelişkilerini, sosyalizmle kapitalizm arasındaki çelişkiyi küçümsemeleri bundan ileri geliyor. Sosyal gelişmede ağırlık merkezinin hangi sınıf olduğu sorunu, bilimsel sosyalizm taraftarlarıyla ona karşı olanlar arasındaki sert ideolojik mücadelenin değişmez konusu-

40

dur. Küçük burjuva sosyalizmi ideologlarına göre devrimin itici kuvveti ya ordu, ya öğrenci gençlik, ya lümpen proletarya, deklase olmuş unsurlar, ya köylü, ya bunların şekilsiz bir karmasıdır, ama işçi sınıfı değildir. Mao ve gurubunun "Büyük proletarya kültür devrimi" proletaryasız, onun temel örgütleri dışında yürütülmek isteniyor.ve bu örgütlerin sert tepkisiyle karşılaşılıyor. Çünkü bu sözüm

ona kültür devrim, gerçekte proletaryanın milli ve milletlerarası ödevlerini yerine getirmesini sadece engeller. Küçük—burjuva sosyalizmi ideologlarının milletlerarası itici sosyal güçler ve dünya devriminin gelişme yolları hakkındaki görüşleri ve tutumları da bilimsel sosyalizme aykırıdır. Proleter olmayan yığınların emperyalizme karşı mücadelesinin önemi bu ideologlarca aşırı derecede büyütülüyor. Çağımızda çete savaşlarının, köylü harplerinin dünya devrimine açılan ana yol olduğu yolundaki antimarksist tez, endüstrice gelişmiş kapitalist devletleri "dünya köylüleriyle kuşatmak" görüşüne dayanır. Burada sınıf mücadelesi kanunları unutuluyor; kapitalist ülkelerdeki proletaryanın devrimci gücü ve olanakları inkar ediliyor; emek-

41

le sermaye arasındaki çatışma "yoksul" ve "zengin" milletler arasındaki çelişki şeklin de gösteriliyor; .geri kalmış ülkelerde belirli şartlara bağlı ve bu ülkelere özgü çete harpleri taktiği genelleştirilerek dünyanın her yerinde ve her türlü şartlarda geçerli sayılıyor.

Marksçı-Leninci öğreti köylü yığınlarının devrimci potansiyelini küçümsemez. Tersine geri kalmış ülkelerde ilerici köylü hareketlerini başarılı bir devrimin şartı sayar. Bu öğretiye göre, köylülerin ve proletarya olmayan diğer yığınların devrimci hareketi» toplumun sosyalist bir temel üzerine yeniden kurulması için savaşta olumlu ve kesin rol oynar; ama ancak işçi sınıfı tarafından örgütlenirse, amacı ve doğrultusu işçi sınıfı tarafından çizilirse bu rolü oynayabilir.

Marksizm-Leninizm, proletaryası olmayan veya yok denecek kadar az olan ülkelerde halkların emperyalizme karşı milli kurtuluş mücadelesinin' başarısını gelişmiş ülkeler proletaryasının desteğine bağlı görür. Günümüzün gerçekleri bu.görüşün doğruluğunu elle tutulurcasına ortaya koymuştur.

42

"Milli demokratik devrim"çilerin,sosyalist ülkelerde "milliyetçiliğin yığınları harekete getiren başlıca etken" olduğu iddiası düpedüz yalandır, iftiradır ve her şeyden önce bilimsel sosyalizme iftiradır.

Marksçı-Leninci prensiplere yönetilen , ger çekten sosyalist bir toplumda milliyetçilik olsa olsa burjuva ideolojisinin kalıntısı veya kapitalist dünyadan belli amaçlarla i-çeri kaçak sokulmuş bir silahtır ve onunla amansızca savaşılr.

Sosyalist toplumda milletler arasındaki ilişkiler büsbütün başka bir nitelik taşır, başka sosyal şartlarda, kapitalizmdeki milli ilişkilerden büsbütün ayrı bir yönde gelişir. Sosyalist bir ülkede milli ilişkiler de ortaya çıkan problemler, örneğin milletlerin ekonomi ve kültürlerinin gelişmesi, milletler arasındaki dostluğun, birliğin kuvvetlendirilmesi, milli devletlerin mükemmelleştirilmesi ve bu gibi ödevler kapitalizm şartlarında yoktur- Milli meselede emperyalizm-için en önemli ve karakteristik olan şey milletlerin, halkların bir avuç ezenle büyük bir ezilenler çoğunluğuna bölünmesidir. Bunun için, kapitalizmde ve sosyalizmde- milletlerin ve milli ilişkilere-

rin gelişine eğilimleri ve kanunları bir değildir.

Lenin kapitalizmde, milli meselede iki tarihsel eğilim gösterir. Birincisi milli hayatın uyandırılması, her türlü milli ezgiye karşı mücadele, milli devletlerin kurulması; ikincisi, milletler arasında mümkün bütün ilişkilerin gelişmesi, milletleri birbirinden ayıran engellerin yıkılması, kapitalin milletlerarası birliğinin kurulması, ekonomik hayatta, politikada v.b.birlik yaratılmasıdır.

"Her iki eğilimde, diyor, Lenin, kapitalizmin evrensel kanununun özüdür. Birincisi onun gelişmesinin başlangıcında ağır basar, ikincisi olgunlaşan, sosyalist topluma çevrilmeye doğru giden kapitalizmi karakterize eder."

Kapitalizmde ve sosyalizmde milli ilişkilerin kanunları aynı değildir. Milletlerin kapitalizmdeki gelişme eğilimi mekanik olarak sosyalizme aktarılamaz.

Millet tarihsel bir kategoridir. Onun en önemli özellikleri ekonomik beraberliği, sınıf yapısı, sosyal ve politik amaçları, manevi varlığı, yani bir milletin tarihsel tipini belirleyen her şey kapitalizmden soysa-

lizme geçiş sonucunda kökten değişir, milletlerin serbestçe gelişmesini önleyen engeller yıkılır, onların kardeşliği, enternasyonal birliği gerçekleşir. Sosyalist milletlerin nitel ayrılığı buradadır. Bunun için kapitalizmde yürürlükte olan ve kapitalist şartlarda milletlerin ve milli ilişkilerin kanunlarını teşkil eden eğilimler sosyalist toplumda yürürlükte olamaz.

Sosyalist toplumda bir yandan özgür, eşit haklara sahip -milletlerin her yönden gelişmesi, öbür yandan sosyalizm, kuruluşunun her alanında kardeşçe işbirliği ve yardımlaşma sonucu olarak milletlerin birbirine yakınlaşması süreci başlar. Milletin gelişmesi deyince onun maddi ve manevi hayatının her alanında, her yönden yüksek bir seviyeye ulaşması, bu başarıların bütün milleti kucaklaması, onun bütün temsilcilerine mal olması anlaşılır. Bu anlamda, gelişme en ileri burjuva ülkelerinde bile yoktur. Kapitalizmde bütün milletler, menfaatleri birbiriyle uzlaşmaz, iki kısma ayrılmıştır: sömüren azınlık ve sömürülen çoğunluk.,

Ancak sosyalist devrimin gerçekleşmesi, sosyal ve milli ezgi sisteminin ortadan kaldırılmasıyla ki milletlerin her yönden

Sosyalizm başarıyla kurulur, sömürücü sınıflar ortadan, kaldırılır, halklar arasında kardeşçe işbirliği ve dostluk yerleşir, .milletlerin gerçek gelişmesi sağlanır.

Ama Sovyetler Birliğindeki milli cumhuriyetlerde bu gelişme temposu daha da yüksektir. Aynı süre içinde sanayi üretimi Kazakistan-da 125 misli, Ermenistan'da 146 misli, Kırgızistan'da 152 misli artmıştır.

Sovyet Sosyalist milletleri kültür alanın da dev adımlarla ilerlemişlerdir. Bugün Özbekistan'da nüfusun her 10 binine 192 yüksek okul öğrencisi düşüyor. Bu sayı Kırgızistan da 150, Kazakistan'da 14-6, Tacikistan'da 145, Türkmenistan'da 131 dir. Oysa, İtalya'da 65, İngiltere'de 63, Batı Almanya'da 49, Türkiye'de 29, Pakistan'da 26, İran'da 14 tür.

Sovyet milletlerindeki bu hızlı gelişme onların ortak çabalarının, sosyal hayatın her alanında kardeşçe, dostça işbirliğinin, yardımlaşmanın, yaratılan maddi- ve manevi değerleri, elde edilen ortak başarıları, ileri milli gelenekleri değiş tokuşun sonucudur.

Sosyalist milletlerin bu karşılıklı gelişmesi, zenginleşmesi onları birbirine yaklaşt

46

tırıyor, onlarda birçok ortak nitelikler doğuruyor. Sosyalist enternasyonalizmin zaferi işte budur. Komünist ve İşçi-Partilerinin son Moskova Danışma toplantısının ana Belgesinden şu parçayı tekrarlamak yerinde, olur:

"Emperyalizme karşı birlikte hareket hattı, dünya devrim sürecinde Marksçı-Leninci partilerin ideolojik ve politik rollerinin artmasını gerektirir. Komünistler, devrimci hareketlerde, kurtuluş hareketlerinde, demokratik hareketlerde ilk saflarda savaşırken, bundan böyle de burjuva ideolojisine karşı amansızca savaşacak, emekçilere savaşlarının gerçek anlamı ve zafere ulaşmanın şartlarını açıklayacaklardır. Emperyalizme karşı mücadeleyi başarıyla yürütmek ve davalarının zaferini sağlamak için onlar işçi hareketinde, geniş halk yığınları arasın da ve bu arda gençlik içinde bilimsel sosyalizm fikirlerini propaganda edecekler, onun prensiplerini sebatla savunacaklar, Marksizm-Leninizm'in zaferini bağliyacıklar, konke şartlara uygun olarak teori ve politikanın sağ ve "sol" oportünist tahriflere

47

karşı, Revizyonizme, dogmatizme, "solcu" sekter avantürizme karşı savaşacaklardır."

Bilimsel sosyalizme, enternasyonalizme bağlı Türk devrimcileri, işçi sınıfının, onun devrimci hareketinin birliği uğrunda her çeşit sağ ve "sol" oportünizme karşı savaşıyorlar. Oportünizmin bu her iki türlü nün de milliyetçilik ve şovenlikle birleştiği bir zamanda bu mücadelenin önemi bir kat daha artıyor.

Unutmamak gerekir ki, "demokratik devrimciler arasında savundukları fikirlerin doğruluğuna içten inanmış, gerçekten devrimci, ama aldatılmış kimseler olabilir. Onları görevli provokatörlerden, bilinçli

Maoculardan kesinlikle ayırmak, emekçi sınıfların, halkımızın haklı davası uğrındaki mücadelede doğru yola çekmek her gerçek devrimcinin ödevidir.

Maocular, bilerek veya bilmeyerek emperyalizmin hizmetindedirler; dünya devrim hareketini objektif olarak engellemektedirler; objektif olarak emperyalizmin ve gericilerin işçi hareketlerini, bütün, devrimci ve demokratik hareketleri boğmak için başvurdukları tedbirlerin gerçekleşmesine yardım etmektedirler. Sözde aşırı devrimcilik, ey-

48

lemde aşırı gericiliğin işine yarıyor.,

Maoizmin aşırı, sahte devrimciliği onun küçük burjuva ideolojisine özgü niteliğinden geliyor.

Bugünkü Türkiye’de sosyal ve politik durum küçük burjuva tabakalarını aşırı şiarlara bağliyacık, aşırı hareketlere itebilecek objektif sebeplerin dogmasına elverişlidir. Küçük burjuvazi memleketimizdeki büyük yerli sermayenin ve yabancı tekellerin artan ezgisi altındadır; gözlerinin önüne varlığını kaybetmekten, dağılmaktan, proletaryaya ve lümpen proletaryaya katılmaktan başka bir gelecek getiremiyor. Bu durum onu aşırı şiarlara çekebilir, aşırı hareketlere itebilir.

Tarih gösteriyor ki, gerçek devrimci, devrimin, proletaryanın, sosyalizmin lafını

ağızlarından düşürmeyenler,önüne geleni sosyalizmden ayrılmakla suçlayanlar değil, yaşadığı sosyal ortamda sınıf kuvvetleri dengesini, politik kuvvetler yerleşimini soğuk kanlılıkla değerlendirmesini, gürültülü, şişirme laflara, gösterişe aldırış etmeden, bütün zorluklara göğüs gererek gerçek devrimci sınıfı kendi tarihi görevine hazırlamasını bilenler, kesin darbenin indirileceği yeri ve zamanı seçebilenlerdir.

49

YANLIŞ-DOĞRU

Sayfa - Satır	Yanlış:	Doğru
10 12	incelemeye	incelenmeye
11 17	savaşan , sömürgeciliğın.	savaşan devleti,sömürgeciliğın.
17 24	geri kapitalist.,	geri kalmış kapitalist.
24 17	gerektiğinin doğru. ..	gerektiğini belirtmenin doğru...
31 19	belirti	belirtti
36 5-6	bir ülkede	bu ülkelerde
44 24	ekonomik beraberliğı. ..	ekonomik hayat "beraberliğı

